

και πάντα να συντρέχωμε την τάση δυστυχία
μεγάλους φιλελευθέρους, κλέφτες και λαχρεια.

Σκάστε να γίνη πάτακος πανευρωπαϊκός,
σκάστε γιὰ νὰ πηγαίνουμε κι' έμεις ομαλικοί
εις τὴν Ξαν-Άδρια, τὴν Ρεζάν, και κλημενὶ κοκκίνα,
ποὺ πάθος έχει μέσα της νάβη και μίς 'σ'τὴν πόλι μας,
νὰ πάρη πέτραις μερικαίς ἀπὸ τὸν Πικρὸνὸν
κι' εἰκοσιπέντε μετριαιὶς ἀπὸ τὸ πορτοφύλι μας.
Σκάστε γιὰ νὰ μὴ χάσωμε τὸ λουστ και'σ'τὴ πλοῦτη των
και μόνο νὰ κερρώσωμε τὴ κιάλι μας 'στὸ μπουτι των.

'Εκείν' ἡ δίψα τοῦ χρυσοῦ τὸν κάθε νὰ πλανῶ
και κάνει και τὸν φρόνιμο νὰ πέρνη τὰ βουνα,
ἡ δὲ αὐτὴ τὸν θεσχυρῶν, ὅπου ποτε δὲν σβῶνει,
ἀνεξέλασ'σ'τοῦ Ρομῆος και δινετὸ γιγαίνει,
αὐτὴ μὰς ἔκανε στενὸ νὰ βρισκόμας τὸ σπῆτι μας
κι' ἔρχεται μὲ τὴν κίνισα της και γαργαλῆ τὴ μύτη μας.

Ο Π. — Πάψε νὰ λές, βρε Φισκούλη, και β'ρηκα μίς πλάκα
μὲ κάτι γράμματα στρυφνὰ...

Ο Φ. — Γιὰ δός μου τιν, βρε βλάκα.
Φαίνεται πλῆξ προσητικὴ μὲ γράμματα ποὺ φρίττεις...
βεβίαις; κἄποιος τάχρηψε μετὰ Χριστὸν προφήτης.

Ο Π. — Γιὰ 'πές μου, βρε ζωντοβόλο, μοποιεῖς νὰ τὰ δεχθῶ
[ση:]

Ο Φ. — Ἄκου τί λέν, και πρότεγε μὰ λέξι νὰ μὴ χάσης.

Τότε, ποὺ χρυσοκάνθαροι και θεσχυροκνεῖς
μὲς 'στὸ κηφο-Ρωμῆικο χρυσάρι θὰ σκορποῦνε,
ὁ Ντεληγιάννης ἔξερνα μὲ τοὺς ἐπιφρνεῖς
'στοῦ Καρκιάνου τοῦ Ψηλοῦ θὰ πᾶνε νὰ τὰ ποῦνε,
κι' ἄφορ πολλὰ γιὰ τοὺς θεσμούς συνομιλήσουν πρώτα
θὰ πᾶρουν τὸ τοῦ των και θὰ βουτοῦν πινατότα.

Μὲ τὸν μουγγὸ θὰ πάθουνε μεγάλη στενοχωρία
και θ'ἔχουνε πρηγμάτα και τὸσα σῆρε κι' ἔλα,
κι' ὕστερα θὰ μαλλόσωνε και θὰ πηγαίνουν χωρῆξ
ἡ σκούρικαι, ἡ ρεπουμπλικαι, και τὰ Ψηλὰ κηπέλα.
Καὶ τότε θὰ λαλήσωνε τοῦ Μίστη τὰ πουλζα,
ποὺ 'σ'της Βουλῆς τὴν ὄραθ' θὰ κτίσωνε φολαχά.
Πατέρες ξανατρεῖτε 'στὰ νέκ τὰ νυκτέρικ,
πρωῖστε τῆς γλώσσας σας κι' ἔλατε και 'στὰ χέρια.
Πατέρες φιλοπᾶτρες, τοῦ κράτους πατερά,
σας κερταρετ τὸν ἀνθῆμων κουδέντα σοκρά.
Πάρτε μηχανοκῆθ δινετὴ, και μὲ ψυγῆ βρακμὸ
πηγαίνετε ν'ἀκούστε Προσπολιτισμὸ,
και σὰν ἀγχοῖσιν νώμερα κι' ἀτέλειστα μετριάμματα,
ποὺ φέρουν γαμομαρμάματα,
ὀλιγὸν ὕπνον πάρτε κι' κἄποιος σκαλοῖθτε,
και πάλι δίπλα πάρτε το και ξανακοιμηθῆτε.

Τότε πατέρες ἄγρονται θὰ κάνουνε νᾶνα νᾶνα,
και δίπλα των μὲ φουρετὸ θὰ στίε' ἡ ὀλιγα μάνικ,
μῆπως ἡ μωίγια τῆς Βουλῆς ζυπήσουν και πατάξουν
'στὰ μοστρα. τὰ σεβῆρικαι,
ποὺ θὰ κωμῶντ' ἔρῆρικαι,
και μὲ τοὺς κρότους τὸν πτερόν τοὺς ὕπνους των ταράξουν.
Τότε πολλοὶ θὰ τυλιγοῦν μὲς 'στὰ βραειὰ κηλτὰ των,
θὰ βραίνουν κεφαλῶν κηπιὸ

κι' ὄλο τὸ γένος Ὁ ἄγροντῆ
μὲ τὰ ρουκαλητά των.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐπέδειξε τὴν πλάκα 'στοὺς φιλάτους
κι' αὐτοστιγμαῖι τηλεγραφρεῖ πρὸς τὰς Ἀρχὰς τοῦ κράτους.)

Σκάπομεν ὄλοι γιγρόντες και πλήρες ευεξικαι,
κι' ἂν δὲν βρεθῆκαν χημάτα,
πλὴν ἔχουμεν ἔρῆματα
ιστορικῆς ἔξικαι.

Τακροῖγια, στᾶνικαι, κόκκαλα, και δὲο παληὰ κανάτια,
σὰν τὸν Κυθῆρων τὸν Ἐρημ'σπαμέναι σὲ κομμάτικαι,
κι' ἀνάγκη νὰ σταλοῦν κι' αὐτὰ 'στὴ Βιέννη, 'στὸ Παρίσι,
κἂν εἰς τὸν Στόρν,κἂν 'στὸν Ἄντρε, γιὰ νὰ τὰ συγκολλησῆ.

Ἄλους μὰς παρημέθουσε τὸν θεσχυρῶν ἡ μέθη,
ἐν τούτοις μέχρι σήμερον τὸ κηπιὸ δὲν εὐρέθη,
πλὴν ἀντ' ἐκείνου μίς πλῆξ ἔσχατως ἀνεσκόφη,
ποὺ προφητικῆς γᾶρας,
και προμηκτεῖαι τῆς Βουλῆς τὰ τορινὰ νυκτέρικαι
και λείι γιὰ τοὺς Βουλευτὰς πῶς ὀθλῶνε 'στὰ χέρια.

Ἐλπίδας ὄλοι τρέφομεν γιὰ θεσχυροὺς μεγάλαις
κι' ἔχουμε δὲο πᾶνὸντα νὰ κλείσωμε τὸ μᾶτι...
μὰ στείλετε τὸν Ἐρορον και τὰς ἀρχὰς τὰς ἄλλαις,
γικτι και τρίτο φαίνεται πῶς θὰ βρεθῆ κανάτι.
Αὐτὰ και μίς μῶ... Φισκούλη, σκαφτῆς τοῦ θεσχυροῦ
τῆς Ἀσκασιῆς Σταύρακα, κι' ἱπποτῆς τοῦ Σταχυροῦ.

Ἔγινε μὴ χαρὰ
κι' ἡ Λαζαναγοῦ.

Κι' ἐλάλησε 'στὸν Δήμαρχο τράνη φωνὴ τοῦ Δήμου:
ζήτω λοιπὸν, Μερκουρρε, γιὰ σου, καλὸ παιδι μου,
ποὺ πνεῦμα ἔσῆσῆς ζωῆς 'στὰ σάπικαι σωθῆκα μου
κι' ἔνα παλῆτι μοῦκτικαις γιὰ τὰ λαχρικῆ μου,
ποὺ θὰ σκαπᾶζωνται σ' αὐτὸ τὸν κηπιουρῶν τᾶσῆρικαι
χειμῶνες κηλοκῆρικαι.

Γι' αὐτὸ χορὸ τρικουδερτο και ἐγὼ μαζὶ σου πᾶνω
κι' ἰσθῶι μου Δήμαρχο σκαποῦω νὰ σὲ κᾶνω.

Και κημποδῆς ποικιλῆς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελῆτικαι.

Ἄν κηπινοῦ χηματικῶμὸ μὰς δικτεῖχουν γρόνοι
μὴ λυπηθῆτε χημάτα γιὰ τὸν Κολοκοστῶνη.
Μίς 'στὰς ἰοστερῶνας μας ἄς βῶθ κι' αὐτὸς κωνάκι
κι' ἄς στήσωμεν περιλάμπρον τὸν μέγαν Τουρισφᾶγον...
τὰς προσηρᾶς σας στείλετε 'στὸν κύριον Μωνῆσκη,
τὸν Ἄντισαγγελῆουκτα 'στὸν Ἄρειον τὸν Πάγον.

Τῶν Κυριῶν τὸ φύλλον, τὸ πλῆρες ευρωστῆς,
ἔωρταπεν ἀγῶνα δεκαπενταετῆς,
κι' ἔκει χηρσοῦς σκαμπᾶνικαις πολυς ἀφῆρς ἐγῆθη,
κι' ἦπειε μὲ τὰ ρουστῆνικαι
κι' ὁ Φισκούλης σκαμπᾶνικαι
και γηλιετῆρικαι πρὸς τὴν Παρρῶν εὐχῆθη.